

naar det ikke var klart for os, saa burde vi ved Grundlovens Givelse strax have sørget for, at det gaves en saadan Form, at det ikke kunde mistydes; vi, som have været med at give Betænkning over Grundloven, vi maac have havt den Overbeviisning, at den, saaledes som den er, ogsaa er tilbørligt klar for Alle. Det har gjort mig meget ondt at høre, at den høitagtede Justitsminister, som selv har havt saa stor, ja saa betydelig Deel i Grundlovens Udarbejdelse og Drøftelse, selv nærer megen stor Tvivl om denne i mine Dine saa vigtige Paragraphs Betydning. Men, som jeg sagde før, uden nogen Anledning bør vi paa ingen Maade indlade os paa at give Fortolkninger over Grundloven. Vi bør aldrig give vort Samtykke til en Lov, som efter vore Anskuelser aldeles ikke indeholder noget Nyt, men kun stadfæster det, som allerede er en gjældende Ret. Hvis vi ville gjøre saadanne overflødige Fortolkninger, saa troer jeg, vi ville netop bidrage til at fremkalde en Tvivl, som ellers aldrig vilde have eksisteret. Hos mangen svaghovedet Politimester vil den Tanke opstaae, at det og det og meget Andet, som tidligere ansaaes for klart, ikke længere kan ansees derfor, og han vil spørge Indenrigsministeriet eller Justitsministeriet til Raads, og Gud veed hvad Resultat han, efter at have hørt deres Mening, muligt vil komme til. Den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amt 4de Distrikt (Monrad) har formeent, at der vilde opstaae praktiske Vanskeligheder ved at Rigsdagen ikke gif ind paa dette Lovudkast, idet de nuværende Vanskeligheder vilde blive ved at gjælde (Stemmer: ja!). Jeg troer nu ganske væsentligt det Modsatte. Jeg troer ikke, at det vil føre den allermindste praktiske Ulempe med sig, at man ikke gaaer ind paa nuværende Lovudkast, som jeg meget mere formener at være aldeles overflødig. Jeg anseer nemlig ikke Politiet berettiget til at spørge nogen som helst Fremmed, der kommer her til Landet, til hvilken Religion han beskænder sig (hør!), og jeg troer, at, naar nogen Politimester vil gjøre det, saa vil den Fremmede med fuld Ret svare: hvad kommer det Dem ved? Staaer det ikke i Danmarks Riges Grundlov, at der er lige Religionsfrihed for Alle, at Danmark ikke længer fordommer Bor-

gerne, fordi de ikke bekjende sig til en Mening, som efter tidligere Tidens Overtro var erklæret for den eneste rigtige. Jeg troer nu ikke, som sagt, at Politiet i Almindelighed vil spørge en Fremmed om hans Religion; men, hvis en Politimester, paa Grund af, at han anseer disse Bestemmelser om Jøder for fremdeles gjældende, og fordi Vedkommende maaskee har et fremmed Navn, eller fordi maaskee hans Skjæg, hans Klædebragt giver Anledning til at troe, at han er en Jøde, derfor kunde falde paa at spørge ham, om han er en Jøde, saa troer jeg, at denne Fremmede vil sige: hvad kommer det Dig ved? og jeg troer ikke, at nogen Politimester eller Amtmand vil driste sig til at forfølge ham et eneste Skridt. I fjorten Dage kan en Jøde opholde sig her i Landet uden Tilladelse; troer man da nu, at Politiet, naar disse fjorten Dage ere omme, fordi det har Mistanke om, at han er Jøde, kan forbyde ham at være der længere, eller paa hvad Maade vil det egentligt drive ham derfra. Jeg troer, at han siger: Der er Religionsfrihed her i Danmark, og Grundloven udelukker ingen Fremmede fra at benytte denne Religionsfrihed. Jeg har med Glæde hørt den ærede Kultusminister yttre, at han ogsaa anseer de dog langt mere positive Lovbud om Omgang til den katholske Religion, og der ved mulig Fortabelse af Arveret, at han anseer disse Bud for selvfølgerligt hævede ved Grundloven, og dette er ogsaa i mine Dine det eneste Rigtige. Jeg troer altsaa ikke, at vi her bør assistere Politimestere eller Amtmænd eller nogen som helst anden Autoritet med en Fortolkning, som er aldeles overflødig.

Sagd: Det forekommer mig, at denne nu allerede temmeligt vidtloftige Discussion egentligt har bragt det Udbytte, at dette Lovforslags Antagelse fornemmeligt skulde støtte sig paa den Anskuelse, at Grundlovens Bestemmelser i denne Paragraph ikkun gjælde de nuværende Borgere i Landet. Forsaavidt dette skulde være Meningen, saa forekommer det mig klart og indlysende, at Grundlovens Bestemmelser gjælde Staten og ikke blot Individerne, og, ligesom i det Dieblif at en Borger forlader den danske Stat og reiser til en anden, disse Bestemmelser ikke længere kunne an-